

✠✠✠Η ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ✠✠✠

Ο Χριστός ζητά από μᾶς τὰ πάντα.

1)Μᾶς ζητάει νά ἀπαρνηθοῦμε τόν ἑαυτό μας ,λεγοντας μας: <<Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν Σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι>>. Δηλ. <<Ὅποιος θέλει νά γίνει δικός Μου πρέπει νά ἀπαρνηθεῖ τόν ἁμαρτωλό ἑαυτό του, νά σηκώσει τό Σταυρό του πού σημαίνει νά νεκρωθεῖ ὡς πρὸς τήν ἁμαρτία, τόν κόσμο (κοσμικό φρόνημα) καί τόν διάβολο καί νά μέ ἀκολουθήσει τηρώντας ὅλα ὅσα λέω>>. Ἄν ἀληθινά θέλουμε νά εἶμαστε μαθητές Ἐκείνου πρέπει νά ξεχάσουμε τελείως τόν ἁμαρτωλό ἑαυτό μας, νά ἀπορρίψουμε καί νά μισήσουμε κάθε ἁμαρτία· ἀκόμη πρέπει νά κάνουμε καί τό καλό· νά τηρήσουμε ὅλες τίς ἐντολές καί νά νεκρωθοῦμε ὡς πρὸς τό κοσμικό φρόνημα, τήν ἁμαρτία καί κάθε πάθος. Δέν πρέπει νά ἀφήσουμε ἀνεξάλειπτη καμμιά ἁμαρτία ἀκόμη καί ἂν εἶναι πολύ μικρή, διότι μπορεῖ αὐτή νά μᾶς παρασύρει σέ μεγαλύτερο κακό κατόπιν.

Ἐπιθυμοῦμε τήν αἰώνιο ζωή. Θέλουμε νά κερδίσουμε τόν Παράδεισο. Ὅμως τίποτε δέν κερδίζει κανείς χωρίς κάποιο τίμημα. Θέλουμε νά χτίσουμε τήν οὐράνια κατοικία μας πού θά διαρκέσει αἰώνια. Ἄν γιά νά χτίσουμε τήν ἐπίγεια κατοικία μας τήν προσωρινή καταβάλλουμε τόσους κόπους καί κάνουμε τόσα ἔξοδα πόσο μᾶλλον δέν ἀπαιτεῖται κόπο γιά νά οἰκοδομήσουμε τήν αἰώνια κατοικία μας. Χρειάζεται νά θυσιάσουμε, νά <<χάσουμε>> κάποια πράγματα τὰ ὅποια βέβαια εἶναι μηδαμινά μπροστά στήν αἰώνια χαρά καί μακαριότητα τοῦ Παραδείσου. Γι' αὐτό λέει καί ἡ Ἁγία Γραφή: <<Οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τήν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς>>. Δέν εἶναι τίποτα τὰ παθήματα αὐτῆς τῆς ζωῆς μπροστά στή δόξα πού πρόκειται νά μᾶς ἀποκαλυφθεῖ στήν αἰωνιότητα.

Ὡστόσο ὁ Χριστιανός φαίνεται ὅ,τι χάνει πολλά πράγματα: α)Τήν ἄνεσή του.<<Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καί βιασταί ἀρπάζουσιν αὐτήν>>. Χρειάζεται νά πάρουμε διαζύγιο ἀπό τήν ἄνεση καί τήν καλοπέραση, τήν τεμπελιά καί τήν ἀνεμελιά. Ἀπαιτεῖται νά ἀσκήσουμε κάποια πίεση στόν ἑαυτό μας. <<Σκάμμα ἐστίν ὁ παρών βίος>> λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἡ ἐκκλησία ἔχει δύο Ἐνότητες μελῶν. Εἶναι ἡ ἐπίγεια ἢ στρατευομένη καί ἡ Οὐράνια ἢ Ἰθριαμβεύουσα. Ἐμεῖς ἀνήκουμε στήν ἐπίγεια. Τό ὄνομα στρατευομένη δέν εἶναι τυχαῖο. Ὑποδηλώνει ὅτι βρισκόμαστε σέ κατάσταση ἐκστρατείας, σέ πολεμικές ἐπιχειρήσεις. Διά τοῦτο ἀπαιτεῖται ἐπαγρύπνηση, νήψη, ἀπάρνηση τῆς ἄνεσης. Ἡ μάχη εἶναι διαρκῆς χωρίς ἐλπίδα ἀνακαωχῆς. Οἱ ἐνέδρες τοῦ ἐχθροῦ πολλές. Δέν χωράει τεμπελιά καί ἀμέλεια καί ἀπροσεξία.

β)Τίς ἁμαρτωλές ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Ὅχι ὅλες τίς ἀπολαύσεις, ἀλλά μόνο τίς ἁμαρτωλές. Αὐτές πού τελικά ἀποδεικνύονται τελικά μάταιες καί μᾶς κάνουν νά βιώνουμε τήν δυστυχία τήν ἀηδία καί τό θάνατο. Γιαυτό λέει χαρακτηριστικά ὁ

ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: <<Πάντων ἀπόλαυσον, μόνον ἁμαρτίας ἀπόστηθι>>

γ)Τό κοσμικό μέλλον του ἴσως καί τήν καρριέρα του. Παραδείγματα πολλά ἀπό τήν ζωή τῶν ἁγίων, τῶν μαρτύρων ἀλλά καί τῶν συγχρόνων Χριστιανῶν π.χ. Μακρῆς (πόλεμος ἀπό Μασωνία), σύγχρονοι Ρῶσοι χριστιανοί ἐπιστήμονες(ἅγιος Λουκάς Κριμαίας ἱατρός)

δ)Τήν ἀναγνώριση τοῦ κόσμου, τῶν συγγενῶν καί τῶν φίλων του. Γεύεται κάποτε καί τό διωγμό ἀκόμη καί ἀπό τούς λεγόμενους δικούς του ἀνθρώπους. Ὁ Κύριος μᾶς τό εἶπε: <<Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζεῖν διωχθήσονται>>. Κάνει ἐντύπωση τό <<Πάντες>>. Θά τολμούσαμε νά ποῦμε ὅτι ἂν δέν ἔχουμε διωγμό πρέπει νά ἀνησυχοῦμε γιά τήν ποιότητα τοῦ χριστιανισμοῦ μας. Πάλι ὁ Κύριος μᾶς εἶπε <<Ἀλλοίμονο ἂν σᾶς ποῦν καλά (σᾶς ἀποδεχθοῦν καί σᾶς ἐπαινέσουν) ὅλοι οἱ ἄνθρωποι>> Αὐτό σημαίνει ὅτι συμβιβάζομαστε μέ ὅλους, πᾶμε ὅπως φυσάει ὁ ἄνεμος. Ἀντίθετα εἶμαστε μακάριοι ὅταν μᾶς ὀνειδίσουν ,μᾶς διώξουν μᾶς συκοφαντήσουν μᾶς περιφρονήσουν διότι θέλουμε νά εἶμαστε μέ τό Χριστό καί νά τηρήσουμε τό εὐαγγέλιο. Ἡ σύγκρουση μέ τόν κόσμο, τό κοσμικό πνεῦμα εἶναι ἀναπόφευκτη. Ἰδιαίτερα στήν ἐποχή μας ἡ πόλωση εἶναι πολύ ἔντονη. Τεράστια ἀπόσταση χωρίζει τή κατά Χριστόν ζωή ἀπό τήν ζωή τοῦ κόσμου.

2)Ὁ Χριστός δέν θέλει νά διχαζόμαστε.

Μᾶς εἶπε: <<Κανείς δέν μπορεῖ νά δουλεύει σέ δύο κυρίους. Δέν μπορεῖτε νά δουλεύετε ταυτόχρονα στό Θεό καί στό Μαμωνᾶ.(στό Θεό καί στό Διάβολο)>> Ἄν κανείς περπατᾶ ταυτόχρονα σέ δύο δρόμους θά σχιστεῖ στή μέση, τελικά θά αὐτοδιαλυθεῖ. Εἶναι σχιζοφρενική συμπεριφορά πού ὑποδηλώνει διπλή προσωπικότητα, ἐσωτερική διάσπαση τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς, ἐπανάλειψη τοῦ προπατορικοῦ λάθους. Εἶναι πνευματικός ἀλλοιθωρισμός. Ἐνῶ ὁ Θεός εἶναι τό Πᾶν ἐμεῖς Τόν ἀφήνουμε καί ἀκολουθοῦμε τόν προαιώνιο ἐχθρό. Προσπαθοῦμε νά φτάσουμε στήν Θέωση ἐμπιστευόμενοι στόν ἑαυτό μας· δέν δινόμαστε ἀπόλυτα στό Χριστό. Διχαζόμαστε ἐσωτερικά μέ ἀποτέλεσμα νά πλησιάζουμε διστακτικά, γεμᾶτοι φοβίες καί ἀναστολές. Ἡ πίστη μας εἶναι ὑποτονική καί τρεμοσβήνει. Ἡ θέρμη τῆς ἀγάπης μας πολύ περιορισμένη, ἡ χλιαρότητα κυριαρχεῖ. Καί ὁ Λόγος φοβερός: <<Τούς χλιαρούς θά τούς ἐμέσω>> λέει ὁ Κύριος στήν Ἀποκάλυψη. <<Ἐπρεπε νά εἶσαι>> γράφει ὁ Θεός στόν ἐπίσκοπο τῆς Λαοδικείας <<ἢ ψυχρός ἢ θερμός>>. Δηλ. θά ἔπρεπε νά εἶσαι ἀκέραιος καί ὀλόκληρος, ὄχι διχασμένος καί μεσοβέζικός. Ὁ ψυχρός ἔχει τήν ἐλπίδα κάποτε νά συναισθανθεῖ τήν παγωνιά τῆς ἁμαρτίας καί νά μετανοήσει. Ὁ θερμός εἶναι μακάριος διότι ἀπολαμβάνει τή γλυκειά θαλπωρή τῆς κατά Χριστόν ζωῆς. Ὁ χλιαρός ὅμως κάνει θά λέγαμε τόν Θεό νά ἀηδιάζει. Δέν μετανοεῖ διότι νομίζει ὅτι δέν ἔχει ἀνάγκη μετανοίας. Εἶναι ὑποκριτής καί ἀποκοιμίζει τή συνειδήσή του τηρώντας κάποια ἐξωτερικά πράγματα. Ἡ καρδιά του ὅμως εἶναι διχασμένη. Εἶναι

κατά ένα ποσοστό δοσμένη στο Χριστό και κατά το υπόλοιπο δοσμένη στον Αντίχριστο.

3)Ο Χριστός ζητάει ολόκληρη την καρδιά μας, ολόκληρο το έσωτερικό μας.

Μας λέει: <<Αγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν Σου έξ όλης τής ψυχής σου και έξ όλης τής διανοίας σου και έξ όλης τής ισχύος σου>>. Μας ζητάει όλη την καρδιά μας, όλο τόν νούν μας, όλη την δύναμή μας. Όλα αυτά νά Του τά δώσουμε αγαπώντας Τον. Ζητάει όλη την ύπαρξή μας. Όχι για τόν εαυτό Του αλλά για μας. Διότι θέλει νά σώσει την ένότητα του άνθρωπίνου προσώπου, θέλει νά μας ζωοποιήσει και νά μας αγιάσει. Αλλά αυτό δέν μπορεί νά γίνει άν δέν του δοθοϋμε ολόκληροι. Πρέπει όλη την αγάπη μας νά την δίδουμε στον Χριστό. Όλες οι σκέψεις μας νά είναι για τό Θεό, και όλο τό συναίσθημα και τά πάντα για τό Θεό.

Άν δώσουμε έστω και κάτι στον έχθρο αυτό μπορεί νά γίνει αιτία τής απώλειάς μας. Όπως ένας πολεμιστής πού εκθέτει ένα τμήμα του σώματός του άφύλακτο στον έχθρο μπορεί σ' εκείνο τό σημείο νά δεχθεί καιρία την πληγή από τό έχθρικό βέλος και νά αποθάνει. Και όπως μία πόλη πού έχει κενά στην άμυντική της γραμμή κινδυνεύει ανά πᾶσα στιγμή νά άλωθει από τούς έχθρους οι όποιοι μπορεί νά εισέλθουν στην πόλη διά μέσου εκείνου του αδυνάτου σημείου. Διά τούτο...

4) Ο Κύριος μας ζητάει νά τηροϋμε όλες τις έντολές και καμμία νά μήν καταφρονοϋμε

Μετά την ανάσταση είπε στους Αποστόλους: <<Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις τό όνομα του Πατρός και του Υιού, και του Αγίου Πνεύματος· διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα εντειλάμην υμίν>>.Κάνει έντύπωση ή λέξη <<πάντα>> δηλ. όλα, όλες τις έντολές πρέπει νά τηρήσουμε. Ο Κύριος μαζί μέ την όρθή πίστη για την Αγία Τριάδα συνέζευξε και την τήρηση όλων των έντολών. Είναι αδύνατον νά σωθει ό βαπτισθείς άν δέν έχει και τά δύο αυτά. Διά τούτο και ό Δαβίδ έλεγε: <<Πρός πάσας τάς έντολάς σου κατωρθούμην· πᾶσαν όδόν άδικον έμίσησα>> διότι έναντίον κάθε άδικης όδοϋ μας έχει μιá αντίστοιχη θεϊκή έντολή. Άν παραλειφθί ή τήρηση κάποιας από τις έντολές τότε άντεισάγεται ή άντικείμενη σ' αυτήν όδός τής κακίας. Ο Κύριος μας έδωσε και την δύναμη ώστε νά είναι κατορθωτή ή τήρηση όλων των έντολών μέ τό νά μας πει: <<Ίδου δέδωκα υμίν την έξουσίαν πατειν επάνω όφρων και σκορπίων, και επί πᾶσαν την δύναμιν του έχθρου· και ουδέν υμᾶς ου μή άδικήση>>. Αυτήν την δύναμη και έξουσία αφού έλαβε και ό Απόστολος Παϋλος έλεγε: <<Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού>> και πάλιν <<οί δέ του Χριστού την σάρκαν έσταύρωσαν σύν τοις παθήμασι και ταϊς επιθυμίαις>> και πάλιν <<οί δέ του Χριστού την σάρκα έσταύρωσαν σύν τοις παθήμασι και ταϊς επιθυμίαις>> και πάλιν<<έμοί κόσμος έσταύρωται, καγώ τῷ κόσμῳ>>. Όλες δέ οι έντολές, άν και είναι πολλές, ανακεφαλαιώνονται σ' ένα λόγο, στό νά αγαπήσεις τόν Κύριο και Θεό σου έξ όλης τής ισχύος σου και τόν πλησίον σου ως εαυτόν>>. Εκείνος

έπομένως πού αγωνίζεται, άν τηρεί αυτό τό λόγο, κατορθώνει όλες μαζί τις έντολές.

5)Ο Χριστός ζητάει όλη τή ζωή μας. Γιαυτό μας είπε: <<Όστις θέλει όπίσω μου έλθειν άπαρνησάσθω εαυτόν και άράτω τόν σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι>>. Δέν είναι κάτι διαφορετικό ό Χριστός και ή ζωή μας. Ο Χριστός είναι ή Ζωή μας.Δέν υπάρχουν ώρες του Χριστού και ώρες του διαβόλου. Αυτός πού μετανόησε άληθινά δέν έχει ώρες πού όφείλει νά κάνει τό καλό και ώρες πού πρέπει νά άσωτεύει, ουτε έχει καιρό εϋσεβείας και καιρό παρανομίας· ουτε είναι άλλοτε δούλος του Θεού και άλλοτε δούλος του διαβόλου, αλλά πάντοτε είναι ό ίδιος. Διότι εκείνος πού κάνει την άμαρτία, όπως είπε ό Κύριος, είναι δούλος τής άμαρτίας· και εκείνος πού είναι δούλος τής άμαρτίας δέν μπορεί νά υπηρετεί ταυτόχρονα και τό Θεό, όπως μας τό αποκάλυψε ό Ίδιος: <<ουδείς δύναται δυσι κυρίοις δουλεύειν>> Και ό Απόστολος: <<Τίς κοινωνία φωτί προς σκότος; τίς δέ συμφώνησις Χριστῷ προς βελία; τίς δέ συγκατάθεσις Ναῶ Θεού μετά ειδώλων;>> Γιαυτό και μας προτρέπει τό Άγιο Πνεϋμα: <<καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, και τότε έπιτελοϋμεν άγιωσύνην εν αγάπη Χριστού, δηλ. κάθε καλό έργο. Διότι εκείνος πού απέφυγε τά περισσότερα από τά άμαρτήματα, όμως κυριεύεται έστω και από ένα, έστω και από τό πιό έλάχιστο και τυχαίο, δέν είναι ελεύθερος· διότι <<ῶ τις ήττηται, τούτῳ και δεδούλωται>>. Είναι αδύνατον νά νικήσει κανείς τά μεγάλα πάθη άν πρώτα δέν κυριαρχήσει στα μικρά.

6)Ότι δίνουμε στό Χριστό άξιοποιείται στό μέγιστο βαθμό. Ότιδήποτε προσφέρει ό άνθρωπος στό Θεό (από όσα του χάρισε Εκείνος, π.χ. τάλαντα, χαρίσματα, γνώσεις, χρόνο, δύναμη, αγάπη)δέν τό χάνει αλλά τό κερδίζει 30 ή 60 ή 100 φορές παραπάνω. Δέν έχουμε τίποτε παρά μόνο εκείνα πού δίνουμε στό Χριστό.

Επίλογος

Ο κόσμος σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά ξερει τί σημαίνει άνεση, καλοπέραση αλλά και τί σημαίνει έσωτερικό κενό, ανασφάλεια ,άβεβαιότης, άγχος, μοναξιά. Η άμαρτία οδηγεί στό θάνατο ψυχικό και σωματικό. Η άμαρτία δέν δίνει χαρά. Και πῶς νά δώσει; αφού ή χαρά είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος. <<Δέν πρόλαβες καρδιά μου νά χαρείς>>όμολογεί ένας τραγικός σύγχρονος ποιητής πού αυτοκτόνησε(Λαπαθιώτης) Δέν κατάλαβε ό σύγχρονος άνθρωπος ότι μέσα από τά όχι του Θεού βγαίνει σ' ένα ξέφωτο άληθινής κατάφασης και ζωής.

Τό μέλλον διαγράφεται άβέβαιο και άμφίβολο άν δέν πιστεύουμε στό Χριστό. Η ζωή μας περνάει πολύ γρήγορα. Επιτέλους άς μήν χρονοτριβοϋμε. Άς μήν μας τρώει τό τί θά πει ό κόσμος, τό άν θά μας ειρωνευτεί ή θά μας απορριψει. Ο Κύριος μας τό είπε ξεκάθαρα: <<Όλοι θά σᾶς μισήσουν>>. <<Και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων>>. Αλλά ουσιαστικά τίποτε δέν θά πάθουμε <<Και θριξί εκ τής κεφαλής υμῶν ου μή απόλλυται>>. Άς απορριψοϋμε μιá για πάντα τό νού του κόσμου διότι

<<ήμεϊς οί πιστοί νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν>> Δέν ζοῦμε πιά ἔμεϊς ἀλλά ζεῖ μέσα μας ὁ Χριστός

Οἱ σημερινοί ἄνθρωποι θέλουν νά τά συμβιβάσουν ὅλα. Δέν τολμοῦν νά ἀρνηθοῦν τήν ἀλήθεια ἀλλά καί οὔτε ἔχουν διάθεση νά τήν δοῦν κατάματα Δέν εἶναι ἔτοιμοι νά τήν ὑπερασπιστοῦν μέχρι τέλους ὅ,τι καί ἂν τούς κοστίσει.

Ὅπως ἔλεγε ὁ Καμύ: << Εἶμαστε ἄνθρωποι τοῦ περίπου>>. Περίπου ἐπιστήμονες, περίπου χριστιανοί, περίπου ἱεραπόστολοι, περίπου γονεῖς, περίπου συγγραφεῖς, περίπου ἱεραπόστολοι. Ἀλλά τό περίπου, τό μισό , τό χλιαρό εἶναι κόλαση.

Ἀντίθετα ὁ Χριστός εἶναι τό πᾶν καί μᾶς θέλει τελείως δικούς Του καί ὄχι περίπου δικούς Του. <<Τά πάντα εἶμαι ἐγώ γιά σένα καί ἐσύ τά πάντα γιά μένα. Τί περισσότερο θέλεις;>> λέει ὁ Κύριος μέ τό στόμα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Ὁ χριστιανός καλεῖται νά ζήσει μέσα στόν κόσμο ὄχι γιά νά συμβιβαστεῖ μαζί του ἀλλά γιά νά τόν ἀλλάξει, νά τόν μεταποιήσει. Ὁ χριστιανός ἀνατέμνει τήν κοινωνική ζωή καί χτυπᾷ τίς σάπιες δομές ξεκινώντας ἀπό τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό.

Ἐπιτέλους ἄς τό καταλάβουμε: Ὁ ἄνθρωπος μακριά ἀπό τό Θεό ὑποφέρει πολύ χειρότερα πράγματα καί τελικά δέν ἀπολαμβάνει τίποτα.

Ὁ Θεός νά δώσει γιά ὅλους μας ἓνα ἀποφασιστικό ξεκίνημα γιά ἓνα ὀλοκληρωτικό δόσιμο. Στό χέρι μας εἶναι ἀρκεῖ νά τό θελήσουμε πραγματικά.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩι ΘΕΩι ΔΟΞΑ!

Τετάρτη, Ιουλίου 29, 2009